

קול החינוך

יו"ל ע"י 'ועד הורים'
למסירת מידע
ומשלוח מסמכים
טלפקס: 03-691-5752
דוא"ל: kol581562@gmail.com

בצל המלחמה:

התקשורת וגורמי שלטון מכשירים את הקרקע ל'דה לגיטימציה' של החינוך החרדי המתקצב

חוקה שלמה, מלאה ודמוקרטית שיש בה איזונים ובלמים, שמגבילה דברים שבמקומות אחרים הם מובנים מאליהם. האסון והמחדל של 7 באוקטובר יוצר הזדמנות גדולה לעשות דברים ושינויים גדולים שקודם היה מאוד קשה לעשות".

שחר אילן: מה עוד צריכה הממשלה הבאה לעשות?
גלעד ברנע: "צריך לחזק מאוד את הממלכתיות במערכת החינוך ובעיקר את המחויבות ליסודות הדמוקרטיים של המדינה, לגרום לזה שהם יוטמעו ויחלחלו לכל הציבורים. המצב הנוכחי שבו ציבורים שלמים בישראל חסרי כל תודעה דמוקרטית הינו - מפחיד".

שחר אילן: כלומר להלאים את רשתות החינוך החרדיות?

גלעד ברנע: "נכון. אין ברירה. אני לא חושב שיש דרך אחרת לעשות את זה. ממילא הם הרי מקבלים את כל הכסף מהמדינה, אבל מבחינת התכנים והפיקוח הם מתנהגים כאילו הם פלנטה נפרדת. זו פצצת זמן מטורפת, כי הרשתות המפלגתיות תפחו לממדים בלתי נתפסים. המדינה צריכה לקחת אחריות ושליטה על התכנים, תוכנית ליבה אמיתית כולל יסודות דמוקרטיים וכלי עבודה לחיים במאה ה-21".

הם מתבטאים ברורות: הסבלנות השלטונית נוכח קיומה של חברה חרדית המתוגמלת מכספי המדינה, היא תופעה

המרתוניים על המשברים העתידיים הממתינים למדינה בעתיד, מעמידים את עתיד החינוך החרדי המתקצב במצב חדש ומסוכן.

די לנו לקרוא קטעים מדבריהם של "אנשי רוח" מרכזיים, שבדבריהם נשמע כמעט 'דה לגיטימציה' לחינוך החרדי, שלמרות כל התמורות שחלו בו ב-20 השנים האחרונות, אין השלטון מסתפק בכך, ואינו יודע שבעה.

ואדרבה ככל שהשלטון נוכח בהסכמות, כריעות ברכיים, ושינויים במערכת החינוכית בגיל הסמינר, התיאבון שלו לשאוף לעוד ועוד רק גדל והלך, ואין בדעתו לנוח ולהרפות מהציבור החרדי, עד שייווכח שהחינוך החרדי צועד בדרך המבטיחה את מאווייו, ח"ו.

לאחרונה פורסם ראיון עיתונאי, מבעל השפעה בשם שחר אילן (מיום 13.06.24), יחד עם גלעד ברנע, העונה לתואר "מעורכי הדין החוקתיים המובילים בישראל". ואלו הם דבריהם:

שחר אילן: "הרשתות החרדיות מקבלות כסף מהמדינה אבל מתנהגות כאילו הן פלנטה נפרדת. בעתירות לגיוס החרדים השופטים הבינו שהיום יש את אפקט 7 באוקטובר, ויש לגיטימציה ציבורית לעשות משהו היסטורי".

גלעד ברנע: הדבר הראשון שהממשלה הבאה צריכה לעשות כדי לבנות ולשקם את המדינה מן היסוד, זה ליצור לה

רבות נכתב בחדשים האחרונים אודות הסערה סביב ביטול תכנית "אופק חדש", בהקשר למצב החברתי והכלכלי הקשה בגין המלחמה.

לאחרונה מסתמן בעליל, שהשיח העריץ הנושב מכיוון השלטון ודובריו לסוגיו השונים, ההולך ומחמיר בנושא גיוס בני הישיבות, מחלחל גם לנושא התקצוב של רשתות החינוך החרדיים וכן כלפי תלמודי התורה העומדים בסטטוס של "מוסדות פטור".

לעומת הלחץ השלטוני המוכר מאז, שהיה 'לחץ ידידותי' שדרש כל תקופה הכנסת "קצת יותר תכנית ליבה" בתכני הלימוד, הרי שלאחרונה היחס הכללי כלפי רשתות החינוך החרדים, הופך להיות עויין יותר ויותר, ובפרט בשעת חירום, שמטבע הדברים סוגיות חברתיות מהותיות נפתחות לדיון במלוא הקיפם.

כך היה מאז ומעולם בכל הדורות. במערב אירופה עם סיום המהפכה הצרפתית, בדרום אירופה לפני כ-280 שנים (בעת המהפכות בשלטון אוסטריה הונגריה) שאז החלה תקופת ההשכלה והרפורמה, ובמזרח אירופה עם חילופי שלטון מזמן לזמן, עמד החינוך היהודי המסורתי לדיון מחודש, שהביא לאסונות וחורבן הדת בקנה מידה נוראי.

הזרקורים המופנים לעבר החינוך החרדי עקב ההיבדלות וחוסר הנשיאה ב"נטל הישראלי" ולא פחות עקב הדיונים

ברירה, רק לקבל עכ"פ לפנים, את הגזירה החדשה, לוותר עוד קצת - הרע במיעוטו - ובלבד שלא נשאר עם כלום! לא כן?

כאמור, מחשבות אלו יש להם לוגיקה שכלית ורגשית כאחת, אך כיהודים המאמינים בקל חי, חונכנו אחרת. חונכנו שהתורה אינה קנייננו הפרטית שבאפשרותינו להתפשר עליה, משל היה זה נכס השייך לנו ושוויו מיליון דולר, ואחרי שנוכחנו שאין קונה המוכן לשלם סכום כה גדול, והכסף דחוף לנו ביותר, אזי אנחנו מתפשרים ומוכנים להוריד מהמחיר ולמכור את הנכס ב-900 אלף דולר, גם אם כואב לנו על ה-100 אלף שנאלצנו לוותר. כי אנו שמים על המאזנים זה מול זה, האם עדיף להתעקש ושמא אולי יגיע בעוד זמן בלתי נודע, וכן יסכים לשלם את כל הסכום וביני לביני להישאר במצב מאד מאד לחוץ, או שמא עדיף להתפשר, וכך למרות ההפסד, החיים יוכלו להמשיך ולזרום, ללא לחץ מיותר שבודאי יפגע ברוגע הנפשי ואולי גם בבריאות. כל זאת רשאי אני לעשות ולהחליט בנכס השייך לי.

אך בנכס שאני לא בעל הבית עליו, ואיני כי אם שליחו של בעל הנכס, אין לי רשות בשופו"א להתפשר ללא הסכמתו של בעל הבית...

"התורה אינה קנין הרמי"ם" - כתב מרן מבריסק זיע"א, ודבר שאינו קנייננו אין לנו רשות להתפשר ללא שאילת רשות מנותן התורה, והוא הזהירנו לבל נעשה זאת ויהי מה. וכך עשו גדולי ישראל בענין ישיבת וואלזין, שהממשלה הרוסית דרשה הכנסת מעט לימודי חול, ואם לאו תסגר הישיבה, והוכרע ע"י גדולי הדור דאז, לסגור את הישיבה ובלבד שלא להסכים על פשרה כל שהיא, והישיבה אכן נסגרה. אלא שלא רק שעולם התורה לא נחרב, כי אם אדרבה, עקב כך נפתחו כמה וכמה ישיבות במקומות אחרים, וכך ניצלה התורה בטהרתה עד היום הזה.

הראשון הוא היעדר הקניית מיומנויות לשוק העבודה שזה כמובן מתחיל במערכת החינוך. אנחנו נמשיך ולסייע ולתקצב תכניות טובות שיגדילו תעסוקת חרדים, אבל אל לנו להשלות את עצמו שבאמצעות חוגים אחרי הצהריים או הכשרה בערב, נצליח לשנות את נתיב הספינה שבה אנחנו שטים כרגע. (מקור: עיתון "כלכליסט" שלמה ט. 22.05.24 נאום בכנס אלי הורוביץ לכלכלה וחברה של המכון הישראלי לדמוקרטיה).

* * *

טוב, קוראינו הנכבדים כבר יודעים את המסקנה שלנו בכל מה שנוגע להשתלטות השלטון ההולכת וגוברת על מוסדות החינוך המתקצבים. ואכן זוהי גם המסקנה הזועקת מהמצב הקטסטרופלי, אליה נקלעו מוסדות החינוך הללו, כאשר צבת התקציבים לוחצת יותר ויותר, ועוד מעט שכבר לא יהיה את מה ללחוץ.

ובכל זאת, בטוחים אנחנו שקיים 'קו אדום' כל שהוא, לא רק אצל ההורים, שבודאי רוצים לראות את צאצאיהם גדלים על ברכי התורה והיראה כמקדמת דנא, כי אם גם רוב המנהלים, אינם נכנעים לגחמות השלטון מתוך רצון לשנות, כי אם מחוסר עמוד שדרה לעמוד איתן מול נסיון הדמים, שהוא אכן נסיון מאד לא קל.

אם ננסה להכנס לנעליים של אותם מנהלים, מבינים אנו שמאד לא קל להחליט ביום בהיר אחד, שכל ההכנסות עליהם מתבסס המוסד, או אף חלק ניכר ממנו, יפסק בין רגע, השכל ובודאי הרגש, זועקים עד לב שמים: איך נוכל מעתה להתקיים? זה הרי בלתי אפשרי שמוסד עם כך וכך תלמידים, יתייבש בין לילה כל או חלק ניכר ממקורות הכנסתו? מה לעשות, וכי אפשר להשאיר מאות / אלפי תלמידים / תלמידות, ללא מוסד לימודי? וכי עדיף שהם יסתובבו ברחובות (כפי שאירע בבהלת הקורונה...)? ודאי שלא! אז פשוט אין

שלא ניתן להמשיך עמה!

הן אמת ששיח מסוג זה, היה נשמע פה ושם גם בעבר, אך לאזון חדה נשמעים הדברים בצליל מאיים האומר בתוקף: "מה שהיה הוא לא מה שיהיה".

ההתנהגות האגרסיבית השלטונית בנושא הגיוס, המכריז שמה שהיה לפני "7 באוקטובר" (כיאה למעורטלי יהדות לציין תאריך לפי הלוח הנוצרי ולא היהודי) לא יהיה לאחרינו, והמדינה עושה סדר יום חדש לציבור החרדי - מתייחס לא פחות למערכת החינוך החרדי.

מסתבר שאנו מתקרבים לזמן שהעריצות תחגוג גם בנושא החינוך. וכאן השאלה מנקרת ביותר: האמנם אנו מוכנים לכך? ... האמנם יש בידינו כלים ערכיים חזקים דיים, על מנת להתמודד עם המטלה הממתינה לנו מאחורי הדלת? ...

* * *

ומנימוק חברתי לנימוק "הכרחי קיומי".

הכלכלנים, מכוני המחקר ועיתונאים, רוחשים וגועשים לאחרונה על הצפוי לעתיד המדינה נוכח התרבות החרדים. ועל הדחיפות הקריטית "לשנות את נתיב הספינה שבה אנחנו שטים כרגע". הנה ציטוט:

סגן הממונה על התקציבים באוצר כ.ב. "הסוגיה הכלכלית המאתגרת ביותר, היא סוגיית שילוב והגדלת ההכנסה של החרדים. לגידול הדמוגרפי החזוי בעשורים הקרובים, עשויות להיות השלכות כלכליות של פגיעה זו ספרתית בתוצר והעלאת מסים במקביל.

"איך נתמודד עם אירוע מלחמתי נוסף בעוד 20-30 שנה? האם הוא יפגוש אותנו עם כלכלה חזקה או עם יחס חוב תוצר גבוה ושוק עבודה שבו חלק גדול מהאוכלוסייה לא משתתף בה? הצורך לשלב אוכלוסיות מקבל זירו ומשנה תוקף. אם האוכלוסייה החרדית היתה מתגייסת באופן מלא, היה אפשר להפחית את המילואים בכ-86%. החסם

"...ודרך הקודש יקרא"

ד"ר
 הינו לחצק יצי המנהלים היקרים לי
 מנהלי בג גג היקבולים. לא נצחנו צב
 כה מאקבל גמכה מקונוג צחים אלו
 ולגל סגל צפ צעג החינוך גל. ומאליים
 חזיק החינוך. המקובל מצור צור וצירק
 הקובל יקובל.
 גמזקנה יציהם לצלוג גליה אהליק חזיק
 צי.
 וצכונ החל סיהם א גליה למון חיה חטי
 נצכה חמהיה אהולג ולונג אולמים
 ואל ג נצ מלון מלג
 גמלל גמלל גמלל גמלל
 ילג ילג ילג ילג

אל למנהלים לדאוג מה יהיה עם התלמידים/תלמידות, הקב"ה מעולם לא פשט את הרגל, התורה גלתה רבות, פעמים ששכנה בארץ הקודש ופעמים ששכנה בגלות בבל. תקופות ששכנה בגלות אשכנז, ותקופות בגלות ספרד, אך לעולם לא נגדעה!

חלילה לנו להחליט על פשרות, מהחשש שמא תתבטל תורה מישראל. לא ולא! אין ממה לחשוש, נותן התורה דואג שהיא לא תשכח מישראל, יש לו את הדרכים שלו להחזקת התורה והחינוך היהודי השורשי והמקורי, וגם אם נראה שהתנתקות מתקציבי השלטון, הזומם לשנות את החינוך מן הקצה אל הקצה, יהיה בעכרנו ולא יהיה מהיכן לכלכל את הוצאות מוסדות החינוך, זה לא ענייננו!

אנחנו נעשה את המוטל עלינו, והקב"ה המפרנס מקרני ראמים ועד ביצי קינים, ידאג שנוכל להמשיך ולחנך את צאצאינו כמסורה לנו מדור דור, אם זה באופן טבעי ואם זה באופן פלאי - הלל מחייב את העניים רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים (יומא לה:)- הנה מתנוססים לתפארה, ישיבות קטנות וגדולות, חדרים, בתי יעקב, סמינרים, כוללים, מפעלי צדקה וחסד, ללא שום תמיכה כל שהיא מהשלטון, ואף שאכן מדובר במאמץ אדיר מצד מנהליהם לכלכל את ההוצאות, אך הם זוכים לראות בחוש סייעתא דשמיא עצומה המלווה אותם על כל צעד ושעל, וב"ה שהם חיים וקיימים פורחים וגדלים ומתרבים בלע"ה.

דומה, כי המצב אליו הגיעה היהדות החרדית בארה"ק, חצה את כל ה'קווים האדומים' הקיימים, והגיעה השעה שכולם ללא יוצא מן הכלל יבינו, כי באם רוצים בהמשך קיומה של יהדות חרדית, אין מנוס מלהתנהל בעצמאות מוחלטת, שהיא הערובה היחידה שנותרה לנו, שאכן הדורות הבאים ימשיכו בדרך המסורה לנו מדור דור.

תתי"ם שוב מול מערכת לחצים חדשה

לכבוד מערכת "קול החינוך", שלום וברכה.

אמנם עלינו להתרחק מקריאה בשבועונים הנקראים חרדים, שההשקפות התורניות מהם והלאה, אך אני רואה חובה בכל זאת להביא מידע שפורסם לאחרונה בשבועון ב. בו נכתב:

"מנהלי מוסדות הפטור והמוכשר" קיבלו הודעה כי החל משנה"ל הקרובה יקבלו תמיכה מהמדינה רק לפי מספר תלמידים המופיע ברישיון המוסד - הנקבע לפי מספר תנאים, שהבולט בהם הוא מרחב בניה תקני פר תלמיד. לעומת המצב כיום שבהעדר בנינים ראויים הופכים מקלטים לחדרי כיתות, בונים קרוואנים בחצר ומנצלים שטחים שנועדו למשחק לכיתות נוספות".

משמעות ידיעה זו היא, שאם עד היום שפכתם נהרות של דיו להזהיר ולהתריע מפני פיקוח ושינויים בתכני הלימודי חול, מתבשרים אנו כעת על עוד איום ממשי ומסוכן מאד על הנהלות תלמודי התורה.

קיצוץ תקציבי כה חד מהווה איום ישיר על המנהל ונסיון עצום עבורו בשני מישורים:

א) החשש שהמנהל ישנה את הסטטוס של הת"ת מ"מוסד פטור" ל"מוסד מוכשר", ואז יוכל לקבל יותר מבנים וממילא הוא ייהפך ל'בית ספר' על כל המשתמע.

ב) גם אם המנהל לא ישנה את מעמד הת"ת והוא יישאר כ"מוסד פטור", הרי שעקב הלחץ מול הפיקוח, הוא אמור ליישר קו ולהיצמד להוראות שנחקקו ב"חוק החינוך והתקנות החדשות" לפני מספר שנים, הדורשים מהת"ת להוסיף תכני לימודי חול נוספים, שמנהלים רבים עדיין אינם מעיזים לעשות שינוי כה חד, בתקווה ש"ההתנהגות למופת"... תציל אותם מגזירות משרד החינוך.

אבקש לפרסם מכתבי זה למען שמירת החינוך בטירתו

בכבוד רב, אחד הקוראים

המרצה החילוני פונה לתלמידות בתור 'סטודנטיות' ומחבר אותן להזדהות עם 'יום הזכרון' וחללי צה"ל ולאקדמיה

להלן קטעים מדברי המרצה בתוספת תגובה לדבריו הפסולים

"...ועכשיו אני שומע את הדברים שלך (המנהל) שאלת איך אתה מרגיש, אז קודם כל, תעודת הזהות שלי, מי אני. אני הגעתי לכאן מתל אביב ואני אזרח ישראלי יהודי חילוני, זו תעודת הזהות שלי".

האמנם קיים מושג שכזה "יהודי-חילוני", הרי יהודי הוא זה שמתנהג כיהודי, ושומר על תרי"ג מצוות, ואם הוא "חילוני" דהיינו שאינו שומר מצוות, מחלל שבת רח"ל וכדומה, הרי הלכה פסוקה היא ברמב"ם (הל' עירובין פ"ב, הל' ט"ז): "ישראל שהוא מחלל שבת בפרהסיא או שהוא עובד עבודה זרה הרי הוא כגוי לכל דבריו". עצם העמדת חילוני, שאפילו לא טרח לחבוש לכבוד המאורע כיפה על ראשו, זוהי החדרת קרירות נוראה בלבן של התלמידות, גם אם לא היה פוצה פיו ולא אומר מאומה, ובודאי הנזק הוא בלתי הפיך, כשהתלמידות רואות כיצד מכבדים מחלל שבת, ומעריכים כל מילה היוצאת מפיו.

"הנה אני בא אליכם ורוצה לומר אליכם ולך אדוני שאני מאד מתרגש כי בחברה שבה אני חי והמסרים שאני שומע, אומרים לי שיש במדינת ישראל, בעם היהודי אנשים שהם חרדים, ואני לא חלק ממנה, והנה אני בא לפה וכל מה שאני רוצה ומשתוקק ומייחל לו שיהיה טוב לציבור החרדי, ואני מייחל רק שתהיה לי הזכות לתרום לחינוך של החברה החרדית, ממש אני רוצה את הדבר הזה שיהיה טוב במקום הזה שאתה מוביל אותו אדוני הרב בדרך שלך. נכון כל אחד יש לו את עולם הערכים שלו אבל אני אומר, אז מה?!"

שימו לב, אחרי שהוא מצהיר ש"יש במדינת ישראל, בעם היהודי אנשים שהם חרדים, ציבור חרדי, ואני לא חלק ממנה" שחלילה לא יחשדו בו שהתעורר בו הניצוץ היהודי, הוא אומר ש"כל מה שאני רוצה ומשתוקק ומייחל לו, שיהיה טוב לציבור החרדי, ואני מייחל רק שתהיה לי הזכות לתרום לחינוך של החברה החרדית". אולי מישוהו יכול להסביר, מה כבר יכול חילוני מתל אביב "לתרום לחינוך של החברה החרדית", אולי לתרום מדעותיו האפיקורסיות? או מנסיונו בחיי חטא ועוון?

"אני מרגיש שיש לי שליחות אישית, מהי השליחות האישית שלי? שמתם אותי פה על הכסא והפכתי להיות 'שגריר'. אני עכשיו שגריר".

הוא ממש צודק, הוא משמש כ'שגריר' לחילוניות, להוכיח לתלמידות ש'השד הוא לא כל כך נורא', חילוני זה גם בן אדם, הוא אמנם לא שומר תורה ומצוות, אבל הוא בן אדם אינטליגנטי, מנומס, חייכן, מפרגן. נו, הבנתן תלמידות, זה לא כ"כ נורא להיות חילוני (ח"ו)...

"...אפילו שדברת על מנהג הצפירה/העמידה ואמרת 'ומה קורה אחרי הצפירה? ומה המשמעות של להתפלל ולעסוק בדמותם של אנשים'. ישבתי פה על הכסא ואמרת, הוא צודק! הרב צודק, בעיניים חילוניות נושא הצפירה הוא נושא מאד מאד טעון..."

מאז ומתמיד, כאשר נשמעה ה'צפירה' בימי אידם, ידע כל יהודי חרדי, שלו אין כל קשר לכך, ולא רק מפני שזה מנהג גוי מובהק, ולא רק מפני שכל יהודי מאמין יודע שצפירה זו אינה מועילה מאומה לנשמות, כי אם עצם ההזדהות עם ערכים לאומיים, היו ממנו והלאה, והחילונים אף הם ידוע היטב, שהחרדים לא עומדים בצפירה, מה שכמובן הרגיז אותם, לא מפני שהם דאגו לעילוי נשמת,

אירוע לאומי בסמינר ליטאי איכותי בירושלים בגידה ופשיעה בנפשם הטהורה של בנות ישראל הכשרות

האירוע התרחש בסמינר איכותי בירושלים תחת הכותרת "זוכרים את החיים", בו נאם פרופסור חילוני משורות האקדמיה, לרגל סיום יצירות שהתלמידות חיברו. למערכת לא הגיע שום מסמך נוסף בענין, מעבר לנאום המרצה דלהלן, אך הכותרת על השלט עם ה'נר נשמה' לצידו,

הבהרה!

לא ידוע לנו מתי אירע הכינוס המדובר, אך בהיות ונדע שכעת מתגלגל הסרטון מיד ליד ואף בין תלמידות סמינרים אחרים, ויש לכך השפעה שלילית ביותר על בנות ישראל הכשרות, מציאות זו מאלצת אותנו להגיב לדברים.

בתוספת דברים שנאמרו שם משלים את הפאזל.

המרצה בנאומו בפני התלמידות, אומר כך: "יש כאן אנשים שנהרגו בתאונות דרכים, בפעולות טרור, והייתה התייחסות גם לאנשים שנהרגו בשירות הצבאי".

כמו"כ בתוך דבריו פונה למנהל שנאם לפניו, ואומר לו "דברת על מנהג הצפירה, העמידה ואמרת: 'ומה קורה אחרי הצפירה? ומה המשמעות של להתפלל ולעסוק בדמותם של אנשים'. ישבתי פה על הכסא ואמרת, הוא צודק! הרב צודק, בעיניים חילוניות נושא הצפירה הוא נושא מאד מאד טעון".

מסתבר שכדי לטשטש בעיני התלמידות את השבר הרעיוני שהסמינר מבצע, מצאו דרך מתוחכמת, מייצרים תכנית של הנצחה לניספים 'טראגיים' כמו הרוגי תאונות דרכים, פעולות טרור ו...חללי ישראל שנהרגו בשירות הצבאי (כפי הנראה להעלות את זיכרם של חולי ישראל שהלכו לעולמם ללא עת, אינה סיבה מספקת להתייחסות מיוחדת...).

קשה עדיין לשער איזה מיון של ציונות, לאומיות, ודעות כוזבות כבר התאזרחו בלבן של התלמידות הכשרות הלומדות בסמינר המדובר, שהן מהמשפחות הכי איכותיות בירושלים, מה שברור הוא שאירוע זה הינו סטייה חדה מאותם גדולי ישראל שהנחו את דרכה שנים רבות כמו מרן הגרי"ש אלישיב, הגרמ"י ליפקוביץ והגר"ש אויערבאך צוק"ל ועוד, והנה עקב סיבות תקציביות וכיו"ב, הופך הסמינר להיות מרכבה לציונות ולאומיות, והתלמידות הכשרות אינן מעלות על דעתן שההנהלה נטתה שמאלה!

מה שלא מובן הוא, מה חושבים מנהלי ומחנכות הסמינר. האם אינם יודעים לאיזה מבוך הם מובילים את התלמידות? אחרי מאורעות שכאלו, מה ימנע מתלמידת סמינר זה, לחפש ולמצוא את פרנסתה במקום עבודה / גיוס ב-8200 של משרד הביטחון?

איזו השקפה תשרור בביתה, אם זה מה שהסמינר משקיע בה? האם אין זו השלמה ישירה עם הסחי והמיאוס ורוח הלאומיות השוטף את היקום החרדי בכל השטחים? כיצד יישארו כוחות לתלמידות הכשרות, לעמוד מול רוחות הפרצים השובצים ומפילים חומות ומאיימים להטביע את הספינה החרדית?

כי אם על ההתכחשות לערכי המדינה.

לפני כ-20 שנה, לאחר התנפלות תקשורתית על הציבור החרדי, שמעיו לא לעמוד בצפירה שלהם, נמצאו כאלו שטענו, שלא צריך להרגיז את החילונים, ולכן להשתדל לא להמצא במקומות חילוניים בשעת הצפירה, אך באיזורים החרדיים, הכל המשיך כרגיל, וכפי שכך קורה עד היום הזה.

בשנים האחרונות ממש, החלו חרד"שים למיניהם שאימצו לעצמם השקפות לאומיות, לפזם ניגונים חדשים, שאמנם עמידה בצפירה כגולם אין לכך משמעות יהודית, ולכן בעת הצפירה, מלבד העמידה יש גם לומר פרק תהלים או משניות לע"נ.

כמובן שייצור הכלאיים הלזה, שהוא למעשה 'העתק הדבק' מהשקפת הדלי"ם, לא התקבל בציבור החרדי.

והנה אנו מתודעים שמנהל סמינר איכותי, מתייחס אף הוא ל"צפירה" כערך מסויים, אלא שהוא מקשה "מה קורה אחרי הצפירה? ומה המשמעות של להתפלל ולעסוק בדמותם של אנשים?", ולכן הוא מוצא תחליף של 'הנצחה' בדמות יצירות, אלא שהוא מוסיף בהם לא רק את אלו שנהרגו עקב המלחמות של המדינה, כי אם הוא מוסיף את ההרוגים מתאונות ופעולות טרור, וכך הוא מקווה 'לצאת ידי שניהם'...

זאת תמורת להמשיך בהשקפה החרדית הנושנה, שאין לנו שום שייכות למדינה וערכיה, ולו מפני שהם החליטו להקים מדינה ולצאת למלחמות (שפורקי עול ולא סנהדרין החליטו על כך), עלינו להיות חלק מכך. ומה כבר תהיה השקפתה של תלמידה, שאינה מקבלת השקפה ברורה וחזקה?...

"כן ירבו אנשים כמוך אדוני הרב וכמו הגב'... והגב'... יש גשר בעם ישראל, צריך לשכפל אנשים כמוכם באמת כדי שנוכל לחבר את העם שלנו שהוא לא נמצא במקום של אחדות. זו דעתי האישית".

בודאי שהוא מעוניין "לשכפל אנשים כמוכם", ומדוע "כדי שנוכל לחבר את העם שלנו שהוא לא נמצא במקום של אחדות". הוי אומר, סוף סוף הוא מצא אנשים נחמדים שישברו את המחיצה המבדלת את העם היהודי לעם החילוני (מה שהציל אותנו במאות השנים האחרונות מאז החלה ההשכלה והרפורמה לנגוס בעם), וייצרו 'מקום של אחדות' בין המאמינים לכופרים.

"ועכשיו אני רוצה לומר לכם על הפעולה החינוכית המרהיבה שעשיתם כאן. עיינית בחבורות, אמנם זו פעם ראשונה וצריך לעיין בכל דבר לעומק אבל מה שראיתי כאן, זו מלאכת מחשבת, ראויה, איכותית יפה מאד, ברמה אקדמית גבוהה מאד. אתן שהייתן

שותפות ואני רוצה לפנות לסטודנטיות שהשתתפו בזה דעו לכם עשיתן תחת ידיכן חומרים שעולים כמעט על כל מה שאני ראיתי ברחבי ישראל. מאד מאד יפה מאד מקצועי, יפה ערוך נראה מכובד ומכבד את הנושא, ועל כך אני רוצה לומר לכם: כל הכבוד לכם, אני לא יודע אם מקובל למחות כפיים אבל אם זה בסדר מגיע לכם מחיאות כפיים".

המילה "סטודנטיות" היה מאז ומתמיד מילת גנאי, שנקשרה אוטומטית לפורקי עול הממלאים קריסם בלימודי אקדמיה כפרניים, וכאן עומד לו אדם המכנה תלמידות כשרות ויראות אלקים, ומכנה אותם בשם גנאי נוראי שכזה, והמנהל שותק! הוא לא מעז להעיר לו שהן לא סטודנטיות, וכך לפחות להבהיר לבנות, שהמושג הזה הוא פסול וטרייף. עוד שלב בקירור האמבטי...

"זה מאד קשור למה שאתה אמרת, אדוני הרב. דיברת על הרמה הגבוהה ביותר של מהי הנצחה ושל מורשת. בכל שנה נעשה עוד ועוד כאלה יצירות, ואנחנו אחר כך נוכל להביא אותם לידיעת התלמידות שיכירו אותן ואפילו אני רוצה לומר גם שיכירו אנשים, שאנשים בכלל יכירו אותם, זה אפילו לא חייב להיות במסגרת של הקהילה. שאנשים יידעו שאנשים האלו היו פה הם היו אנשים טובים וישרים. קרה אסון וכולם צריכים להכיר אותם".

מה רוצה אותו מרצה חילוני שיעשו עם היצירות הללו? "אחר כך נוכל להביא אותם לידיעת התלמידות שיכירו אותן... שאנשים יידעו שאנשים האלו היו פה הם היו אנשים טובים וישרים. קרה אסון וכולם צריכים להכיר אותם", ולא משנה אם הם היו שומרי מצוות, או התנהגו כגויים גמורים, היות והם נהרגו, על התלמידות להכיר אותם כי "הם היו אנשים טובים וישרים"...

"אני גם רוצה לציין, יש כאן מגוון של דברים, יש כאן אנשים שנהרגו בתאונות דרכים, בפעולות טרור, והיתה התייחסות גם לאנשים שנהרגו בשירות הצבאי, כולם איך אמרנו, כולם עם ישראל וכולם ראויים ואני רוצה לומר לאדוני הרב, ההתגייסות של ד. ושל גברת ב. הייתה מיידית לתכנית הזאת. הם לקחו את התכנית, קראו אותה הבינו אותה והכניסו אותה והאנשים הראשונים החלוצים, החלוצות סללו את הדרך למסורת שאנחנו נמשיך איתה".

אם עדיין לא הבנתם למה הוא חותר, אז הנה: "כולם עם ישראל וכולם ראויים", ולא משנה מה עשית בחייל! הבנתם תלמידות, לא משנה איך אתן תיראו בעתיד, 'כולם עם ישראל כולם ראויים'... זהו מסר נוראי! הרי כל אחד מאתנו

ידוע, שהנסיגות בדורנו רבים, כאשר מכל עבר ישנם דברים וכלים המפתים אותנו לעבור לסט"א ח"ו, ומה שמונע אותנו זו הידיעה שמי שעובר לצד השני, מאבד שני עולמות, והנה כאן עומד לו פורק עול, ומסביר בנועם ובנוכחות המנהל ואומר לתלמידות 'כולם עם ישראל וכולם ראויים', אין הבדל בין עובד ה' לאשר לא עבדו ח"ו. לא נורא אם אדם חוצה גבולות, הוא תמיד ישאר בעם ישראל ותמיד יהיה ראוי. מה זה אם לא החדרת רעל!?

"אני יסיים ואומר לכם, שאין שום סיבה שהתכנית הזאת לא תימשך ותגדל, ולאט לאט גם יהיה יותר נסיון ב'מיכללה' איך להפעיל את זה, יותר טוב ויותר נכון, אני מודה לך אדוני ובאמת לגברת - - וגברת - - על ההתגייסות שלהם. פילסתם את הדרך לדורות הבאים אנחנו נמשיך ונזכיר גם את האנשים שהזכרנו כאן היום וגם את הסטודנטיות בשנים הבאות וגם אתן אם אתן תמשכנה, צריך אנשים עם נסיון שימשיכו לשנה הבאה, ימשיכו את הפעולה הזאת".

איך אומר אותו מרצה גלוי ראש וגלוי לב "פילסתם את הדרך לדורות הבאים"... אוי כמה שהוא צודק, אכן מאורע מביש שכזה, עם תוכנית מבישה שקדמה לה, היא אכן מפלסת דרך לדורות הבאים, להתרחק יותר ויותר מההשקפה החרדית האורגניאלית, אותה עיצבו והנחילו גדולי ישראל, שבאותם הימים הקשים והמבולבלים אחרי חורבן יהדות אירופה, כמעט ולא נותרו יהודים חרדים בעלי השקפה ברורה ובהירה, ורק תודות להשקעתם העצומה של גדולי ישראל להעמיד דברים כחומה, נותרה שארית ישראל הצועדת בדרכי אבות, ולא כולם הפכו למזרחניקים.

בדרכים עקלקלות ומסולפות אלו, אליהם מובלות תלמידות כשרות בישראל, מה ישאר בהמשך הדורות!?

"...אני והרב דיברנו על הצורך להגדיל את התכנית כאן, והנה יש לנו משימה שהשנה בוצעה בהצלחה מינורית, עכשיו צריך להביא עוד משאבים כדי שנוכל להגדיל את העשייה המבורכת הזאת שום דבר לא יעצור אותנו כדי שנמשיך בעשייה הזאת".

ובכך מהי השורה התחתונה?! מה באמת גורם לסמינר איכותי, להכניס זמורות וזמירות חדשות שלא שיערום אבותינו? אז הנה לנו התשובה: "עכשיו צריך להביא עוד משאבים"...

כן, הוא אשר דברנו והוא אשר אננו דוברים כל העת, התלות התקציבית בשלטון, היא העומדת בערכינו. היא הגורמת לכל השינויים והזמורות החדשות החודרות לתוככי מוסדות החינוך. מה היא המסקנה המתבקשת? כמדומה שאחרי ההתוודעות להנ"ל, אין צורך לפרט...

יסודות איתנים בחינוך הצאצאים

מאת הגאון רבי מנחם מנדל לובין שליט"א

מו"צ בבני ברק ורבה של רמת אהרן

מתוך דברים שנשא בחודש ניסן תשפ"ג

ישראל גדל מאוד, החלק של היראים והשלמים כן ירבו, מצד שני רואים שהסט"א מנסה בכל הכוחות ...

אנחנו אומרים בהגדה של פסח 'והיא שעמדה לאבותינו ולנו שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מימם' - בעל ההגדה הכניס כאן משפט שלכאורה לא קשור לליל הסדר, ליל הסדר זה גאולת מצרים והגאולה העתידה. בעל ההגדה כתב את זה לפני מאות שנים והוא כותב כביכול ברוח הקודש, נבואה, שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו פעם זה ברוחניות ופעם בגשמיות פעם זה בהשכלה ופעם בטכנולוגיה, כל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו.

אף אחד לא יודע כמה אנו לצנינים בעיניהם של אחינו התועים שזה כואב להם על ההתפתחות של עם ישראל הקדושים, והם מנסים בכל מיני אופנים להשמיד להרוג ולאבד את החלק הרוחני של עם ישראל אז בעצם אנחנו צריכים להעמיד את הגדרים איך צריך להיראות בית חינוך לילדי ישראל, והמצב הוא שלצערנו מבית ומחוץ המלחמה מאוד חזקה, שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו, מבחוץ, הנסיונות של השלטון בכל מיני תחכומים, הם יודעים שככה הם לא יצליחו, אז הם מנסים בכל מיני תחכומים בחכמה להכניס מקצועות ורעיונות ודמיונות, להוציא כביכול מ'הצמצום', איך שהם רואים את המושגים שלנו כ'מצמצמים', ו'השכלה' להרחיב לנו את המושגים, והמטרה ברורה להשמיד להרוג ולאבד את הרוחניות של עם ישראל.

החלק הזה - מבחוץ, הוא חלק מאוד קשה ולכן המעלה של בית חינוך שלא חייב להם ומוציא את עצמו משליטתם זה היסוד הראשון שכל בר דעת יכול להבין שהוא נצרך כדי לבנות בית חינוך טהור שיוכל לגדל ולחנך ליראת שמים אמיתית, כי ברור שכשיש להם שליטה אז יש להם אנשים ותחכומים וכספים בצורה שאף אחד לא מעלה על הדעת להיכן הם חותרים להגיע רח"ל. כל המושג הזה של איך צריכה להיות השאיפה של בנות ישראל לאיפה צריכה להיות המטרה, מה להחזיר לבנות ישראל, מה השאיפה שלהן?

* * *

אנו יודעים שכל הורה, כל אבא ואמא רוצים שהבנות שלו יגדלו כמו אמותינו הצדקניות שרה רבקה רחל ולאה, ודאי ש'מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי' זה דרגה גבוהה מאוד אבל איך שאנחנו ראינו את האמהות שלנו את הסבתות שלנו, שאצל כולם השאיפה היתה להיות אמא יהודיה שידעת להכניס יר"ש, מידות טובות, לגדול בתורה, לשאוף לאמונה תמימה ופשוטה וזה התפקיד העיקרי של אמא בישראל! אם היא יכולה להביא פרנסה מה טוב. אבל ודאי שעיקר השאיפה היא לגדל בית, זה המטרה. מטרה אחת יש בחיים לגדל בית של 'ושמרו דרך ה'!' אז ברור שמטרות הפרנסה אפילו שהן נצרכות, הן לא יכולות להיות תחליף לבית יהודי, כי אין שום תועלת בפרנסה אם הבית לא יהיה בית יהודי!

ולצערנו החלק הזה, שלא ברצון מטפסף וחודר, שכביכול הפרנסה מקדשת את כל האמצעים, ושצריכים להביא פרנסה אז גם בדרכים לא טהורות. וזה ודאי יותר את כל האמונה של עם ישראל לדעת שפרנסה היא משמים, ומי שהולך בדרך התורה מקבל, ומי שמנסה בדרכים אחרות לא מקבל! והחלק הזה הוא שלא ברצון!

גדולי הדור כשהכניסו את זה, היה במטרה שודאי שעיקר של הבית יהיה לגדל לתורה וליראה ומהצד אם היא יכולה לעזור לבעל ללמוד אשרי חלקה. אבל לצערנו השימוש המעשי גורם ומחזיר בלב הבנות שהשאיפה היא פרנסה.

ניקח לדוגמה שפעם היו יודעים שהשאיפה של סמינר זה לחנך מורות וגננות שיוכלו הלאה להשפיע לדורות הבאים, זה היה התפקיד העיקרי. וכך אם יש גם פרנסה מה טוב ומה נעים, ולצערנו נהפך הגלגל שהיום להיות מורה או גננת נהפך להיות כביכול תפקיד מושפל שאפילו מי שיש לה כישורים לזה אבל זה לא מספיק מכובד, זה ממש היפך היפך החינוך של סמינר של בית יעקב!

כל המטרה של 'בית יעקב' זה לגדל אמא יהודיה שידעת להשפיע יראת שמים וחינוך להאביב על הילדים תורה ומידות טובות, יראת שמים! וכאן התהפך הגלגל שלא ברצון, אני מדגיש שזה לא ברצון! אף אחד לא מתכוון לזה אבל כיון שזה נוצר בכזו צורה חזקה אז המציאות מכריחה כביכול שנהיה שאיפה לכיוון אחר ובוזו צריכים להילחם ולעקור את זה מהשורש!

חלילה שבת ישראל תחשוב שהשאיפה שלה זה להגיע ל'תארים' או לכל מיני דברים אחרים שמגיעים לעולם אחר. אז 'אם אין גדיים אין תישים' ובודאי שצריכים להתחיל להבין שיסודות החינוך הם לבנות ולתת את השאיפות האמיתיות באמונה פשוטה, להחזיר מתחילת החינוך את היסודות האלו.

* * *

הנקודה השניה שקיימת לצערנו זה החלק הטכנולוגי שחודר בעל כרחינו ואוכל כל חלקה טובה. משמים מנסים את הדור שלנו בנסיונות שלא התנסו הדורות הקודמים, כמה נשמות כבר נאבדו בסיבת הטכנולוגיה רח"ל.

תמיד בן אדם היה צריך כביכול לפרוש מהאומה, להיות מומר, ללכת למקומות אחרים, היום בן אדם בתוך הבית יושב ליד מחשב רח"ל וזה הורס כל חלקה טובה בתוכו, כל הפנימיות שלו נהרסת רח"ל והוא נהיה מומר בלבוש של יראי ה'.

וצריכים לדעת שהחלק הטכנולוגי אצל ילדים הוא הרבה הרבה יותר מפותח מאשר מבוגרים, לאדם מבוגר לוקח זמן עד שהוא מצליח ללמוד וללחוץ ולהסתדר עם מחשבים, אבל אצל צעירים זה הולך בשניות, הם מיד שולטים ותופסים את הדבר, וזה סכנה כל כך עצומה שא"א לשער ולתאר, וצריכים המון המון רחמי שמים כדי שחלילה הצעירים לא יקבלו מזה. ולצערנו במוסדות הפתוחים אז אי אפשר להגביל את הדברים האלה ונכנסים כל מיני בתים שההורים הם חלשים, או שלא שמים לב לדברים, והדברים חודרים ומכלים כל חלקה טובה! ואז כל המושגים משתנים, הקרירות ליראת שמים, לאהבת ה', לשמירת תורה ומצוות, נחלשת ומתפוגגת, וזה חלק מאוד מאוד מסוכן!

בתורה כתוב שהקב"ה אמר "המכסה אני מאברהם וגו' כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'". יהודי צריך לדעת שאחד מהתפקידים העיקריים שלו זה לא רק שהוא יהיה ירא שמים, אלא 'ביתו אחריו' גם כן צריכים להיות במצב של 'ושמרו דרך ה''. המצב הזה משתנה בכל דור ודור, ובדורות האחרונים זה במהירות הרבה יותר מאשר בדורות הקודמים. בשביל לשמור על החינוך של הצאצאים היקרים צריכים ללמוד טוב את נסיונות החיים של המבוגרים ושל הצעירים, ולפי זה לחשוב איך אפשר להביא אותם למצב הזה שהם ימשיכו להיות עבדי ה' ללכת בדרך התורה.

* * *

יודעים דברי הרמב"ם בהלכות דעות - האדם נמשך בדעותיו אחר סביבתו, זה אחד מהטבעים שהאדם נברא בהם, שהוא נגרר ונמשך אחרי הסביבה שהוא נמצא בה. זה טבע האדם אז הרמב"ם כותב שממילא התפקיד של האדם זה לקנות לו סביבה טובה. ממשיך הרמב"ם - ואם חלילה הוא לא מוצא כזה דבר אז שיחיה לבד, שיחיה לעצמו, ואם גם זה הוא לא מצליח כי מפריעים לו להתבודד - כתוב ברמב"ם שהעצה היא לילך למדבריות. שילך למדבר. למה? כי התכלית של הבריאה של האדם זה לעבוד את הקב"ה באמת ובתמים בלי להתחשב בשום דבר אחר.

בזמן הראשונים לפני 700-600 שנה רוב מנין ובנין של עם ישראל היה בחו"ל, בא"י היו מתי מעט. כתוב בתרומת הדשן ששאלו אותו למה אין חיוב לעלות לארץ ישראל.

ענה לו התרומת הדשן - לצערנו היום המצב שמי שעולה לא"י סובל שמה צרות, וחוץ מפרנסה גם מציקים הרבה והוא לא יצליח לעמוד בנסיונות להישאר עובד ה' אמיתי. וזו התכלית הנצחית! ואפילו שמצוות ישוב א"י היא מצווה גדולה מאוד, אבל מצווה יותר חשובה שהוא ובני ביתו ישארו עבדי ה' יראי שמים! וכיון שאם הוא יעלה לא"י אז עלול להיות שהמצב הזה יתרופף, עדיף להישאר לגור במקומו ולשמור על הילדים שיצליחו. עכ"ד.

הרמב"ם נותן לנו עצה שכן אדם צריך לדאוג לסביבה שלו, ואם הוא לא מצליח - שיתבודד, ואם לאו שילך למדבריות. לצערנו המצב היום של נסיונות החיים, זה לא מה שהיה לפני חמישים שנה ולא שלושים שנה. כל שנה ושנה מגיעים נסיונות חדשים רח"ל שאנחנו צריכים לחיות איתם, להבין את הנסיונות שצעירי הצאן עומדים בהם ולתת להם את הכלים להתמודד. כפי הנראה, היום רוב בני האדם לא מסוגלים לחיות לבד כמו שאומר הרמב"ם 'אני אגור לבד עם עצמי במדבר וכך אני אגדל את המשפחה שלי', זה נראה לפי דרכי החיים שלנו שציור כזה הוא רחוק. יתכן שהבריסקער רב היה יכול לקחת את המשפחה שלו ולגור איתם לבד.

אבל נשער לעצמנו משהו שיעשה כזה דבר אז בכלל לא בטוח שהוא יצליח, הילדים חייבים חברה וסביבה. להיות בודדים ומנותקים מכולם לא נראה שזה מעשי ושהוא מביא להצלחה בכיוון הזה. צריכים לחשוב בהגיון מה הדרך הנכונה שהילדים ירצו, לא בכפייה אלא מתוך אהבת ה' לעשות רצון בוראם!

אז הדבר הראשון שצריך לשאוף זה ליצור חברה שרוצה להגיע למטרות האלו. מצד אחד רואים שעם

המצוקה שהביאה ל'בירור'...

תא קולי: רצייתי לשתף את הקוראים כדלהלן:

כידוע עוברים על "החינוך העצמאי" ימים קשים, הן עקב חקירות משטרתיות על הנעשה במערכת הכספים, והן ביחס למשבר של ביטול תכנית "אופק חדש". והנה לאחרונה שלח המנכ"ל הודעה בהולה למנהלות, שמשנה"ל הבאה מורידים משכורות לכולם, בגובה מסויים, ובמקביל ההורים יידרשו לשלם שכר לימוד.

כפי ששמעתי, הפולמוס בין המורות התחלק לשני קבוצות. חלקן טענו בתוקף שיש ליישם את מבחני המיצ"ב וכו' כמו שצריך, על מנת שימשיכו לשלם לנו את המאה אחוז, וחלקן הביעו תקווה: "אולי בזכות תשלומי ההורים תהיה 'עצמאות' וחינוך טוב יותר".

החלוקה ברורה... ישנן מורות שהערכים מהם והלאה, ומאידך ישנן שעדיין מבינות יותר לעומק ובמבט רחב לעתיד...

דומה שלראשונה מתרחש בירור כה חד וערכי בתוך המערכת החינוכית פנימה, מה שבימים כתיקונן הכל מטואטא מתחת לשטיח...

"צורת החיים" לאור דברי הרב פינקוס

לכבוד המערכת הנכבדה

ראשית ברצוני להביע את הערכת הרבה לגליונם החשוב, וכך אני שומע גם מחבריי בכלל, על שעומד ומתריע זה למעלה מ-17 שנה, לא שינה את טעמו וליחו לא נס, וחוזר שוב ושוב על יסודות החינוך שהנחילו לנו רבותינו, ומתריע על כל סטיה מדרכם הסלולה, ללא חשבונות שביקשו רבים".

ועל של עתה באתי, בגליון האחרון (178) הבאתם את מאמרו הנפלא של הרב פינקוס זצ"ל, דברים נפלאים שמאד נצרכים בימינו, כאשר ה'נבל ברשות התורה' חוגג בראש כל חוצות, כשהכל מותר לבוא בקהל, אם רק לא מדובר בעבירה מפורשת.

כמה נכונה הגדרתו הקולעת, ואני מצטט: "כל מעשה וכל דבר שיכול לעניין גם אדם

חילוני, אפילו שאין בו איסור, עבורנו הוא בבחינת 'טרף חזיר'! וזו אינה גוזמא", ובהמשך: "כיצד אנו נלחמים נגד היצר הרע" ע"י שלא עוברים עבירות. לא אוכלים מאכלי טריפות, רק מאכלים כשרים למהדרין, אך כל צורת החיים שלנו היא שצריך לדעת מה קורה בעולם, לחיות לפי צו האופנה, ולבקר בחנות 'פיצה' לפחות שלוש פעמים בשבוע.. זה מתורגם אצלנו כעצם החיים, ואי אפשר ללכת נגד עצם צורת החיים".

נזכרתי בדברים, בעת שעברתי לבילי שיש האחרון בשעת לילה מאוחרת ליד טשולנטיאדה, והנה לנגד עיני, עומדים בתור בהתלהבות ובצפיפות בחורי ישיבה, לקנות מנת טשולנט עם בקבוק שתיה, מה שמכונה כיום "טועמיה"...

נכון, אין איסור לבחור שיושב ולומד עד השעות הקטנות של הלילה ב'משמר' ליל שיש, ואחרי עמל מייגע בסוגיא הוא רוצה להשביע נפשו במנה חמה. אך זה ממש לא היה נראה ככה, הכל מסביב, ואין ברצוני לפרט יתר על המידה, זעק את ההיפך הגמור, וכפי שנודע לי, אצל אחרים זה הפך למנהג קבוע, ל'צורת חיים', לבלות את ליל שיש בחנויות אלו וכיוצא בהם, שאינם מוסיפות יראת שמים (בלשון המעטה).

לא לחינם הנהיג רבה של בני ברק הגאון רבי יעקב לאנדו זצ"ל, שעל כל חנויות המזון להיות סגורים לא יאוחר מ-11 בלילה, ועמד על כך בכל התוקף. כל מה שפתוח לאחר מכן, מושך כמגנט טיפוסים מפוקפקים, ובחור שנקלע לחברתם, זקוק לרחמי שמים מרובים להישאר כמות שהוא.

אך כאמור, גם בלאו הכי, עצם הדבר, גם אם אין בו איסור, להפוך זאת ל"צורת חיים" (כהגדרתו של הרב פינקוס) הוא 'טרייף חזיר'. יתן ה' ונזכה שהדורות הבאים ימשיכו בדרך אבותיהם, ולא יגררו אחר האופנות, שממציאיהם עושים זאת למטרות רווח, ואינם חסים על נשמותיהם של הצעירים שעקב כך מתערטלים מטהרתם. אל לנו לשכוח, מהי תכליתנו בעולם ולמה עלינו לשאוף.

בברכה,

ד.ש. ירושלים

המבון ההשקפתי הולך ומסתבך

לכבוד מערכת קול החינוך הע"י.

שלום ורב ברכות לעומדים על משמר ההשקפה התורנית הצרופה.

בגליון הקודם הובא מידע על עריכת "חוברת זיכרון" לחיילים, בבית ספר של החינוך העצמאי.

לדאבונו, בתוך הטשטוש החמור שהחל מאז שמחת תורה, גם בין כותלי בתי המדרש וישיבות מסויימות, הדבר לא פסח גם על המערכת החינוכית.

(1) מיד לאחר שמחת תורה התקיים כינוס למורות חרדיות באזור הצפון, כשבפניהם נאם משיגח באחת הישיבות שהשמיע דברים מקוממים ומחזיריים.

(2) ברמת בית שמש א' התקיים לאחרונה טקס בת"ת ת.ת. של קריאת שם בית הכנסת שבת"ת ע"ש חייל שנהרג במלחמה האחרונה.

אחד ההורים פרסם מינשר מתרגש בזה"ל: "אני אברך חרדי. הבן שלי לומד בחיידר חרדי ברמה א' בבית שמש, רוצה לשתף אותך בהתרגשות רבה שהיום קראו לבית מדרש בחיידר על שם הקדוש - - הי"ד שנפל בקרבות בעזה. אנחנו גאים שהילדים שלנו יגדלו על מורשתו של יוסי ורק באחדות ננצח".

איני יודע אם הת"ת הוא ת"ת קלאסי של ציבור החרדים האותנטי. אך מתמונות שהת"ת פרסם, נראים שם ילדים עטויי פאות חרדים לחלוטין, שמסגנון השירה שלהם לכבוד אירוע ההנצחה, מוכח שהם ילדים חרדים לחלוטין, וגם תמונת המלמדים, במקום מוכיחה שזה תלמוד תורה רגיל.

(3) בסמינר אשכנזי איכותי באזור המרכז, התקיים כנס חיזוק להורי התלמידות ואחת הנואמות היתה לא פחות ולא יותר, אמא של אחד החטופים בעזה, שבתוך דבריה היא מספרת על דברים בלתי צנועים בעליל.

עצם העמדת אמא חילונית לשאת דברים בפני נשים חרדיות הינו מעשה חמור, וחמור עוד יותר כאשר היא פוערת פה באופן בלתי ראוי.

כל מנהל מוסד חינוכי מבין שסמינר חרדי - גם כאשר רגש הרחמים והלחץ החברתי הגואה מול גודל האסון, עולה על גדותיו - הינו נכס חינוכי שאינו יכול לשמש כבמה המייצגת נושאים שיש להם זיקה להזדהות כלשהי עם הערכים החילוניים והלאומיים כהמדינה, הצבא, וכו'.

כנהנה וכהנה ניתן ללקט מה שעבר עלינו מאז 'שמחת תורה', אך דומה שדי במעט דוגמאות אלו. ותן לחכם ויחכם עוד.

בכבוד רב

אחד הקוראים

לאן הגענו! - איש צבא נואם בפני מורות חרדיות?

ע"כ מתוך דברים, שכאמור נשא בפני חרדים וחרדיות, אשר עקב כך שבשנים האחרונות אינם שומעים ואינם קוראים בעיתונות החרדית את ההשקפה הצרופה והברורה אותה הנחילו לנו רבותינו, הם לגמרי מבולבלים, ודברי האפיקורסות של אותו מזרחניק חודרים ברב או במעט ללבם, עד כדי שהם "מלווים אותו כאדמו"ר" (כעדותו).

'סגן אלוף' זה, אין לו שום מניעה מלחנך מחדש ציבור האמון על ההשקפה החרדית, שעד היום המושג "מסירות נפש" היה עבור ציבור זה, על קיום תורה ומצוות, ועתה שומעים החסידים והמחנכות של בנות ישראל - האמהות לעתיד - על "מסירות נפש בפועל, 'בכל נפשך', על חיילים עם קוקו ועגילים שהלכו לשמור ולהגן עליהם"... ואינו מתבלבל מלבקש מקהל שומעיו "לפתוח את הבוקר ב... תפילת מי שבירך לחיילי צה"ל".

אותו עז פנים שהחליט לחנך את החרדים ה"פנטיים", אשר "אור" הלאומיות לא זרח להם עד לאחרונה, לא היה מעיז לעשות זאת בשנים עברו, כי הוא היה מועף ונזרק מכל המדרגות נוכח דברי בלע שכאלו, אך לבושתנו ישנם חרדים רפוסים המאמצים השקפה חדשה, ש"אחרי השביעי באוקטובר כולם מבינים שצריך להשתנות", ובהיות וכאמור קיימת שתיקה רועמת מול ההשקפות החדשות, יודע אותו קצין בצבא השמד, שהוא יכול למכור את סחורתו המבאישה לציבור הנאיבי, שדייקא לעת כזאת היה עליו להבין ביתר שאת, שאדרבה! מאז שמחת תורה מתחזקת ההכרה שיותר ויותר צריך להתרחק מאותם מופקרים שאין להם שום אופק עתידי לתקווה ורוגע אפילו בעיניים בשריות. וכי יותר ויותר מתחדדת המציאות המקווה אותה הגדיר מרן החזון איש שאמר "יסתכלו יום אחד מהחלון ויראו ש'אויס מדינה". לאמור: כל המפעל הכפרני הזה הינו בר חלוף!

הדרישה של אותו מזרחניק וחבר מרעיו, שנשנה את התרבות התורנית שלנו כדי שיהיה למדינתם עתיד וורוד, היא תופעה מחוצפת מאין כמוה. לא די להם בכך שהקימו חברה בת 8 מיליון נפש נעדרי יהדות ואמונה, כעת דורשים גם את המיליון וחצי האחרון שייחפך גם הוא מ"חרדי" לדתי בעל דעות לאומיות ציוניות.

ברוסיה שלחו אנשים לסיביר בעוון שהם סירבו לשנות את המחשבה ואת התפיסה הפנימית שלהם, וזה בדיוק מה שהמדינה דורשת מאזרחיה החרדיים שומרי התורה והמצוות, שישתלבו בצבא, ב'סיביר רוחני', בתרבות הישראלית הקלוקלת שאינה מביישת את התרבות המערבית בכל המובנים, וכך המוטציה החרדית תשתנה ויחל שיח אחר בין החרדים ופורקי העול הישראליים, ומשם לחיסול איטי של יהדותם, הדרך קצרה.

למרבה האסון בזמן שהכי מתבקש ונדרש לחזק ולבצר את החומות, מגיעים ה"הולכי קדורנית" ומחזירים לתוככי בתי המדרשות, היכלי הישיבות, כינוסים למורות, בפני תלמידות וכו', השקפות הרסניות שכאמור בימים כתיקונם לא היו מעיזים להעלות על דל השפתיים.

אוי, בני היהדות החרדית, מי יחמול עליכם ויחזיר לכם את השפיות וההשקפה הברורה והאיתנה שהיתה נחלת אבותיכם כל הימים!

לאחרונה פורסם בעיתון דתי לאומי בשם "עולם קטן", על קצין בשם 'מעוז שוורץ' שהוזמן לבתי המדרש של גור ובעלז לנאום בפני כ-500 חסידים וכן בסמינר חרדי בפני מאות מורות חרדיות.

הנה ציטוט מתוך העיתון המצטט מדבריו מלאי הצינות והלאומיות, אשר כל גדולי ישראל צוק"ל מכל העדות והחוגים יצאו חוצץ נגד השקפות אפיקורסיות שכאלו, ומרן החזון איש פסק על בעלי דעות כאלו, שמגעם ביין הינו כדין יין נסך.

העיתון הנ"ל כותב: "בשיחה עם סא"ל (ב'מיל') מעוז שוורץ מספר שוורץ על המפגשים המיוחדים שלו עם החברה החרדית. הגיעה דרישה מאוד גדולה מהשטח, גם מבתי המדרש של חסידות גור, בעלז ובתי ספר של הציבור החרדי, להגיע אליהם, לדבר ולספר. יש צורך שעולה מהציבור לצאת מהראייה התקשורתית הפסימית ולשמוע מהשטח את הרוח המחזקת של הגבורה שרואה עמוק ורחוק ולא מתמקדת בכאן ועכשיו, להביא את הסיפורים האלה גם למי שרחוק מהם כרחוק מזרח ממערב.

"זה התפקיד של מנהיג במלחמה להרים את הדגל ולצקת לדבר הזה - תוכן. מפקד בצה"ל חייב לדבר על שרשרת הדורות ולהכניס את השעה הנוכחית לפרספקטיבה היסטורית, להילחם על הקוממיות בארצנו!"

התגובות בציבור החרדי משקפות את פתיחת הלב ופקיחת העיניים. "חלקם בוכים בשיחה", מספר שוורץ, שבסוף השיחה מלווה לדבריו "כאדמו"ר אל הרכב": מורות חרדיות מלוות אותי ובוכות בדמעות. הן מכבדות ומוקירות, אבל הם עדיין לא יודעים להביע את זה במילים, כי זו לא השפה שלהם, ואולי הם חוששים ומפחדים להגיד במפורש את השם צה"ל.

כשמגיע מישהו כמוני ומדבר איתם מלב אל לב, לא כ'נייעס' או כאיש תקשורת אלא מהבטן ומהראש, וזה נובע ממקום אמיתי, הם לא מסוגלים לעמוד מול האמת הזאת. וכשאני מדבר איתם על מסירות נפש בפועל, 'בכל נפשך', ומספר להם סיפורים על חיילים עם קוקו ועגילים שהלכו לשמור ולהגן עליהם, הם נשארים פעורי פה", אומר שוורץ, שמבקש מקהל שומעיו לפתוח את הבוקר בתפילת מי שבירך לחיילי צה"ל.

אחרי שיחות רבות עם אנשים מהציבור החרדי, כולל מפגש עם דמות חרדית בנושא הגיוס, אומר שוורץ בחריפות ובתקווה: "שהם יקראו את מה שאני אומר. ציבור שלם במדינת ישראל, שמשמחת תורה רואה את האחים שלו מוסרים את הנפש, נרצחים, יישובים שלמים ננטשים, ולא מתגייס בהמוניו - אני לא רוצה לשרת איתו בצה"ל! שם צריכים אנשים נדיבי לב שבאים בלי לשאול שאלות ומוכנים להתמסר עד הסוף. ציבור שלם רואה מה קורה במדינה ולא צובא על דלתות לשכות הגיוס? אני לא רוצה איתי בגדוד חיילים חרדים שהמדינה הכריחה אותם להתגייס. אני לא רוצה אנשים כאלה איתי בצבא".

* * *